

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji

w [...]

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną powoda J.G. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 marca 2014 r., uzasadniając to brakiem umocowania pełnomocnika powoda do działania przed Sądem Najwyższym, mimo zobowiązania do uzupełnienia tego braku, doręczonego adwokatowi J.M. dnia 31 lipca 2014 r. W tygodniowym terminie do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej skarżący uzupełnił jedynie brak nazwany fiskalnym, to znaczy złożył wniosek o zwolnienie od opłaty od skargi, do czego był wezwany jednocześnie z wezwaniem o przedłożenie pełnomocnictwa. Wskutek nienależytego uzupełnienia braków skargi, została ona odrzucona (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu powód zarzucił zaskarżonemu w całości postanowieniu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 98 k.c. przez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia z uwzględnieniem kosztów postępowania odwoławczego na rzecz powoda oraz zwolnienie powoda z opłaty od zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu zażalenia powód dowodził, że ze sformułowania w pełnomocnictwie, iż udzielił pełnomocnictwa adwokatowi J.M. do prowadzenia jego sprawy cywilnej „we wszystkich instancjach przed sądami...” nie można wnioskować wyłączenia upoważnienia powoda do złożenia skargi kasacyjnej.

Dowodzenie to jest jednak wadliwe. Po pierwsze, nie chodzi o to, że z pełnomocnictwa można albo nie można wnioskować o wyłączeniu lub o niewyłączeniu umocowania zawodowego pełnomocnika do złożenia skargi kasacyjnej, tylko o to, że ma to być upoważnienie zawierające wyraźne, pozytywne oświadczenie o takim umocowaniu. Po drugie, z utrwalonego i znanego stanowiska Sądu Najwyższego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że pełnomocnictwo do wniesienia skargi kasacyjnej jest odrębnym umocowaniem pełnomocnika do działania przed Sądem Najwyższym, wynikającym z tzw. przymusu adwokackiego, o jakim mowa w art. 87¹ k.c. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu

Najwyższego – zasadę prawną z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2014 r., II CZ 84/13, nie publ.).

Pełnomocnictwa w postępowaniu przed Sądem Najwyższym nie można wnioskować ze sformułowania o udzieleniu pełnomocnictwa adwokatowi do reprezentowania mocodawcy we wszystkich instancjach sądowych, tylko musi ono wyraźnie dotyczyć działania przed Sądem Najwyższym, który wobec prawomocnego orzeczenia sądowego nie stanowi kolejnej instancji sądowej. Z pewnością nie zawiera się ono w pełnomocnictwie dotyczącym upoważnienia „do prowadzenia sprawy cywilnej we wszystkich instancjach przed sądami”, a także przed innymi organami państwowymi, o których mowa w formularzu pełnomocnictwa, stosowanym przez adwokata J.M., chociażby dlatego, że postępowanie kasacyjne nie jest prowadzone przez trzecią instancję sądową, którą Sąd Najwyższy nie jest. Postępowanie kasacyjne ma charakter nadzwyczajny, jest wynikiem rozpoznawania wyjątkowego środka zaskarżenia – w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - od prawomocnego orzeczenia sądowego. Myli się więc powód negujący prawidłowe pod tym względem i uzasadnione w zaskarżonym postanowieniu stanowisko Sądu Apelacyjnego, gdyż Sąd Najwyższy nie jest, jak twierdzi powód „sądem instancyjnym w pewnych kategoriach incydentalnych postępowań”. Zaskarżonym postanowieniem nie nastąpiło więc naruszenie art. 98 k.c., który to przepis miał w sprawie tylko takie zastosowanie, że stanowi o prawnej istocie i rodzajach pełnomocnictwa.

Mając to na względzie należało na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalić zażalenie.